

většinu věcí, které maminka plánovala koupit. U některých jsem si nebyla jistá, ale ona byla tak vyplašená, že nemělo smysl se jí na cokoli ptát.

U pokladny jsem všechno vyložila na pás, zaplatila a zase naházela zpátky do košíku, protože maminka se křečovitě držela jeho okraje a nemohla se na slovo. Až když jsem nákup pozvolna přemístila do pěti nadiťých tašek, Zdenička uvolnila sevření kovové hrany koše a tiše mě následovala k autu. Byla totálně rozhozená.

Otevřela jsem jí dveře auta, pomohla nasednout a zapnula jí bezpečnostní pás. Nákupní tašky jsem narovnala do kufru a odvezla košík zpátky pod přístřešek. Až ve chvíli, kdy jsem otočila klíčkem v zapalování a motor naskočil, se Zdenička probrala z šoku. Její mozek prostě nebyl připraven na to, že uvidí tolik změn na jednom místě. Mlčky zírala z okna. Neměla jsem sebemenší tušení, co si počít.

Odvezla jsem ji domů, vynesla nákup do bytu a vyndala ho z tašek. Ve známém prostředí maminka po chvíli zase začala „fungovat“, ale dala bych ruku do ohně za to, že ze své paměti vytěsnila všechno, co se stalo od okamžiku, kdy jsme vstoupily do zrekonstruované prodejny, do chvíle, kdy jsme překročily práh jejího bytu. Pro nové zážitky v mozku pacienta s Alzheimerovou nemocí zřejmě není dostatek místa.

Pondělí 10. 6. 2013

Byl pondělní večer a já padala únavou, protože naši účtárnu už druhý týden „tyranizovali“ auditoři se svými dotěrnými otázkami. Domů jsem se dověkla až dlouho po západu slunce a nemohla se dočkat, až si dám horkou sprchu a zalezu do postele. Manžel už dávno spal a já chodila po bytě tiše jako myška, abych ho nevytrhla ze spánku. Najednou se ale v chodbě rozdrnčel telefon. Pevná linka, kterou už jsme si nechávali jen ze sentimentu a nikdy na ni nikdo nevolal.

Mám to vzít takhle pozdě večer? Hrozně se mi nechtělo, ale nakonec jsem sluchátko zvedla.

„Dobrý večer. Městská policie. U telefonu strážmistr...“, ozval se hluboký mužský hlas.

Na chvíli se mi zastavilo srdce.

„Nerad vás ruším takhle pozdě. Jste prosím dcera paní Zdeňky Hacialové?“

Naprázdnou jsem polkla a vykoktala: „A-a-ano.“

„Nemusíte se bát. Nic vážného se nestalo,“ pokračoval muž mírnějším tónem. „Vaši maminku našel náhodný kolemjdoucí, jak bloudí po náměstí. Působila na něj dezorientovaně, tak nám radši zavolal. Myslíte, že byste si ji mohla přijít vyzvednout? Už vypadá mnohem lépe, ale byli bychom mnohem klidnější, kdybyste ji doprovodila domů.“

„Ehm... Samozřejmě,“ soukala jsem ze sebe.

„Najdete nás na místní služebně. Víte, kde to je?“ ujišťoval se.

„A-a-ano. Díky. Hned tam budu,“ řekla jsem tiše.

„Dobře. Brzy na viděnou,“ ukončil muž hovor.

Hrozně jsem se musela přemáhat, abych se nerozplakala. Vztekem, bezmocí, ponížením, únavou. Co jsem komu udělala, že si musím svoji mámu vyzvedávat hodinu před půlnocí na policejní stanici? Čím jsem si to zasloužila? A co by policajti udělali, kdybychom si nechali telefon odpojit a nešlo nás najít v telefonním seznamu? Čekali by, až se máma vzpamatuje, nebo by ji poslali domů samotnou? A co kdyby jí ten náhodný kolemjdoucí nepomohl? Nebo kdyby jí naopak ublížil? Ne!!! Takhle uvažovat nesmím! Zkontrolovala jsem si v zrcadle make-up, vypila sklenici ledové vody, vzala klíče od auta a jela.

Za pár minut už jsem parkovala před budovou, ve které sídlila městská policie. Zhluboka jsem se nadechla a vstoupila dovnitř. Tři přítomní strážníci ke mně zvedli oči. Pozdravila jsem, představila se a jim hned z tváří zmizel přísný výraz. Strážmistr, který mi volal, mi běžel podat ruku a nenápadně pokynul hlavou ke křeslu v rohu místnosti, kde seděla moje maminka zabalená do deky. V jedné ruce držela hrneček s čajem a z druhé spokojeně ukusovala tatrunku. Vypadala úplně v pořádku.

Jakmile mě spatřila, koutky úst se jí roztáhly do radostného úsměvu a neohrabaně se začala škrabat na nohy se slovy: „Tak a můžeme jít.“

„Ještě chvíličku, paní Hacialová,“ zarazil ji policista mírným tónem. „Musíme tu něco podepsat.“

Maminka si tedy poslušně sedla zpátky na své místo a pokračovala ve svačině.

Policista mě zavedl ke svému stolu, nabídl mi židli a požádal mě, abych mu ukázala svoje doklady. Když si ověřil moji identitu, poslal mi po stole papír, na kterém byl sepsán průběh mamincina „nalezení“. Dočetla jsem se, že maminku našel před desátou hodinou na prázdném náměstí muž, jehož jméno jsem v životě neslyšela. Čekal před budovou školy na poslední autobus a všiml si, že malá stařenka nervózně popochází sem tam a něco si sama pro sebe povídá. Nakonec mu to nedalo a šel se jí zeptat, jestli je v pořádku. Zdenička vypadala zaskočeně, ale nakonec mu přiznala, že chce jít domů, ale nemůže najít cestu. Muž tedy zavolal na linku 156 a vyčkal do příjezdu hlídky. Policie převzala stařenku v 21.55 a převezli ji na stanici i s mužem, protože od něho potřebovali podepsat protokol.

Okamžitě mi došlo, že tomu dobrosrdečnému chlapíkovi musel autobus ujet. Snažila jsem se vrýt do paměti jeho jméno, abych ho později zkusila najít a poděkovat mu.

Policista doplnil, že paní asi byla jen dehydrovaná a vyhladovělá. Podle svých slov vycházela z domu přibližně ve 14.00. Pokud to byla pravda, tak se nebylo čemu divit, že je zmatená. Kdo by se cítil dobře, když by osm hodin chodil po městě bez jídla a pití v červnových vedrech. Jakmile jí dali něco malého k snědku, uklidnila se a předložila jim svůj občanský průkaz, podle kterého už mě snadno našli.

Poslouchala jsem strážníková slova a cítila jsem, jak mi do očí zase stoupají slzy. Chlácholil mě, že se vlastně nic nestalo, ale já se pořád dokola omlouvala a omlouvala a nemohla jsem přestat. Nakonec mi podal další list papíru, na kterém byl protokol o tom, že si od nich maminku v pořádku přebírám, a tím pádem je „případ“ uzavřen. Bez meškání jsem ho podepsala, pomohla mamince na nohy a odvedla si ji za ruku jako poslušné batole.

Doma jsem ji donutila vypít ještě další sklenici vody, pomohla jí převléct se do pyžama a uložila do postele v místnosti, kde jsme dřív se sestrou mívaly dětský pokoj. Usnula, jako když ji do vody hodí. Vytukala jsem manželovi textovku o tom, co se přihodilo a že pro jistotu přespím v mámině bytě. Pak jsem z peřináče tiše vytáhla náhradní lůžkoviny, lehla si na válečku v rohu místnosti a poslouchala, jak maminka pravidelně oddechuje.

Úterý 11. 6. 2013

Ačkoliv jsem byla na smrt unavená, nedařilo se mi usnout. Pořád se mi honilo hlavou, co všechno se mohlo stát. Zabrala jsem až těsně před východem slunce. Ale po pár hodinách mě probudila maminka, která nemotorně vstávala ze svého lůžka.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem ji chraplavě.

„Ahoj,“ odpověděla překvapeně.

„Víš, proč jsem tady?“ zeptala jsem se mírně.

„Hm... ne,“ přiznala.

„To nevdá,“ zamumlala jsem a usmála se na ni.

Alzheimer se zmocnil dalšího kousku jejích paměťových buněk. Nemělo smysl jí to zbytečně připomínat. Nechala jsem maminku v klidu vysprchovat a zatím připravila rychlou snídani. Najedly jsme se spolu a ona vesele vyprávěla, co jí slina na jazyk přinesla. Kéž by to zůstalo aspoň takhle, zaprosila jsem v duchu. Pak jsem umyla nádobí a jela se domů převléct, protože v práci mě čekal další náročný den a noční dobrodružství s mojí nemocnou maminkou nikoho z auditorů zajímat nebude.

Neděle 14. 7. 2013

S manželem jsme vyrazili na dovolenou. Už v lednu jsme si v rámci *first minute* zaplatili týdenní pobytový zájezd s plnou penzí na ostrově Rhodos a myslím, že jsme si to po všech těch starostech se „staroušky“ zasloužili. Pro jistotu jsme ale požádali každý svého sourozence, aby těch osm dnů a sedm nocí naší nepřítomnosti dbali na to, aby se alzheimerem zkoušeným rodičům nepřihodilo nic zlého. Bohužel už druhý den se ukázalo, že „opatrovník“ žijící 35 kilometrů od „pacienta“ není ideální nastavení.

Zrovna jsme se vraceli z pláže do hotelu, když se manželovi rozezvnil telefon. Vrhla jsem na něj přísný pohled, protože jsme se dohodli, že tuhle dovolenou se budeme věnovat jen nám dvěma a kontakt s venkovním světem omezíme na nezbytné minimum. Omluvně se na mě usmál a hovor přijal. Jasně jsem slyšela, že ze sluchátka zněl ženský hlas, a tak jsem